

SOLEMNITAT DE CRIST REI (C)
Homilia del P. Damià Roure, monjo de Montserrat
25 de novembre de 2007
Col 1,12-20; Lc 23 35-43

Acabem d'escoltar un dels passatges més impressionants i més acuradament escrits de l'evangeli de Lluc. La situació és extrema, Jesús, clavat a la creu comparteix la seva sort amb dos altres també crucificats. Tot i que les autoritats es burlaven d'ell, un dels malfactors li va expressar un sentiment molt gran de confiança: «Jesús, recordeu-vos de mi quan arribeu al vostre Regne». La resposta va ser aquesta: «Et prometo que avui seràs amb mi al paradís». El «paradís» significa una nova vida que elimina les dimensions de l'espai i del temps i que se situa en l'àmbit incompreensible i entranyablement amorós de Déu.

De fet, amb aquestes paraules Jesús dona un darrer testimoni de tot el seu itinerari. Què ha fet Jesús? Ha fet present, en cada situació, la compassió de Déu i, de manera particular, l'estimació incondicionada de Déu per a les persones perdudes i sofrents. Dins l'activitat de Jesús, aquesta compassió es manifesta de moltes maneres: de vegades guarint, de vegades alliberant, d'altres donant suport, i actuant a favor del proïsme. Sempre es troba a prop dels qui més ho necessiten. El seu ensenyament té la força per transformar les relacions humanes en la mesura que en l'evangeli hi transparenta el valor enorme de l'amor, el respecte, l'acolliment, el servei. Ser cristià significa sempre viure, actuar, sofrir i morir d'una manera veritablement humana en el món d'avui en seguiment de Jesucrist, sostinguts per Déu en la joia i en el dolor, en la vida i en la mort i ajudant els nostres semblants. Així els seguidors de Jesús, volem fer la vida més humana, les nostres relacions més amicals i solidàries, cercant la gratuïtat i el respecte envers tothom.

Des dels inicis de la seva activitat o vida pública, Jesús ensenya —i ho ensenya practicant-ho— a desplegar una relació personal amb Déu. I, al mateix temps, per a ell la voluntat de Déu s'identifica amb la causa de la persona humana, amb el ple benestar de cada persona. Una fraternitat que a nosaltres, de vegades, no ens surt espontàniament, sinó que ens demana tot al llarg de la vida una conversió constant a la veritat per reconèixer l'altre primer de tot com a persona i després com a germà i com a germana. L'evangeli d'avui ens mostra Jesús vivint la duresa d'una condemna. Dalt de la creu, aviat serà traspasat enmig de la més gran derellició per la llança d'aquest món. Però, tal com ho hem sentit, des de la Creu Jesús ens obre les portes del paradís, i això és perquè, tal com ens indicava la segona lectura, «Déu volgué reconciliar-ho tot per ell i destinar-ho a ell, posant la pau en tot el que hi ha, tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist». I així Jesucrist és «el testimoni fidel i el primer ressuscitat d'entre els morts». Jesús és la primícia de tots els qui estem cridats a participar finalment, amb plenitud, de la vida, la llum i la veritat que només Déu ens pot oferir.

És en aquest moment i en aquesta circumstància que Jesús ens diu que: «el qui és de la veritat escolta la meua veu». Se'ns obre doncs tot un camí a aprofundir: el d'escoltar la veu del Senyor. Cadascú és cridat a ser lliure per a l'amor creatiu, que tot ho embolcalla. Que en la pregària i en l'acció sapiguem escoltar la veu de Crist que ens crida, que ens obrim amb esperit serè al diàleg i al perdó i que, allà on visquem, siguem capaços d'imaginar i de posar en pràctica les millors actituds i actuacions per al bé de cadascun i de tothom.